Communicatie op kindermaat

Haio: DE ROOVER Stijn , KUL
Promotor: GOEDHUYS Jo , KUL
Praktijkopleider: Kwanten Kathleen

Context: Het was mij gedurende de stages opgevallen dat kinderen doorgaans weinig tijd en ruimte kregen om zich te centraal op te stellen tijdens hun consult. Communicatie met hen werd grotendeels vermeden. Het leek mij dan ook interessant om te onderzoeken wat hierover reeds beschreven stond en hoe dit allemaal nog verbeterd kon worden.

Onderzoeksvraag: In deze thesis was het eerste doel om meer inzicht te krijgen in de rol van het kind binnen de consultatie. Het tweede doel was een richtlijn opstellen om consultaties met kinderen vlotter te laten verlopen en waarin het kind een centrale plaats krijgt.

Methode: Ik vatte deze thesis aan met een literatuurstudie waarin die artikels werden geselecteerd die een beter beeld gaven van de plaats van het kind in een consultatie, een inzicht gaven in het denkvermogen van kinderen over ziekte, gezondheid en medicatie, de rol van kinderen binnen het beslissingsproces beschreven en verwachtingen van ouders in het daglicht stelden. Deze literatuurstudie werd gevolgd door persoonlijke interviews met zes ervaringsdeskundigen en door (telefonische) interviews met dertig huisartsen waarbij op deze manier hun inzichten en tips werden bekomen. De interviews met de ervaringsdeskundigen en huisartsen werden geanalyseerd en met elkaar vergeleken. Tot slot werd een guideline opgesteld aan de hand van tips bekomen uit de literatuur en interviews.

Resultaten: Communicatie tijdens kinderconsultaties wordt gekenmerkt door de triade arts-ouder-kind. Kinderen krijgen hierin veelal een passieve rol toebedeeld. Ook al willen kinderen graag betrokken worden, toch beginnen volwassenen onderling een dialoog en verdwijnt het kind naar de achtergrond. Kinderen weten meer over ziekte, gezondheid en medicatie dan algemeen wordt aangenomen en een optimale betrokkenheid van het kind tijdens het consult leidt tot een verdere ontplooiing van deze inzichten. Kinderen moeten inspraak krijgen in hun consultatie maar autonomie binnen het beslissingsproces is een stap te ver. Hiervoor dient het kind over bepaalde capaciteiten te beschikken die op jonge leeftijd onvoldoende ontwikkeld zijn. De ouders mogen tijdens het consult ook niet vergeten worden, want ook zij hebben hun zorgen, angsten en twijfels waarop de arts moet inspelen.

Conclusie: Een kind verdient een centrale rol in zijn eigen consultatie. Het is de taak van de arts naar het kind te luisteren en voldoende aangepaste uitleg te geven met het oog op de ontwikkeling van het kind tot een medisch verantwoordelijke volwassene.